

н с.

Отъ огъня животъ

Море и суша. — Изпървомъ земята била огнена и разтопена. Страшенъ жаръ царѣлъ въ всичкитѣ ѳ частици. Нѣмало нито суша, нито вода. Голѣмо, свѣтнало, горящо кълбо се въртѣло въ студеното небесно пространство. Тогава на това кълбо нѣмало животъ. Минали се много милиони години. Огненото кълбо се въртѣло и изстивало. Воднитѣ пари се издигнали нагоре, застивали, обръщали се на капки, а капкитѣ въ дъждъ, който се изливалъ на нажежената повърхнина, изцъртявалъ, обръщаль се отново въ пара и хайде пакъ възбогъ нагоре. Върлувала страшна борба между водата и огъня. Найсетне водата надвила. Земята заловила кора, а огньтъ се скрилъ по-дълбоко. Водата търсѣла мѣсто да се посели. Когато кората се затвърдила и доста изстинала, дъждовнитѣ капки почнали да не се изпаряватъ, а да се стичатъ въ низинитѣ. Тогава се образувало море. Водата облѣла земята. Чернитѣ, дъждоносни и градоносни облаци почнали да намаляватъ. Между водата на земята и въздуха се очерталъ хоризонтъ. Надводнитѣ планини почернѣли и слънчевитѣ лъчи се промъквали вече презъ гѣститѣ мъгли, па почнали да огрѣватъ нашата майка.

Ала земята не се успокоявала. Вътрешниятъ огънь насилѣлъ да излѣзе отгоре. Той разпуквалъ затвърдената кора, та изпжждалъ своитѣ разтопени